

T H Á T T Ì N H

Tôi và Hùng giận nhau đã hơn tuần lễ sau một trận cãi vã dữ dội, chúng tôi quyết định xa nhau. Khuôn mặt cương nghị tuấn tú của chàng với nụ cười ngạo nghễ luôn luôn ám ảnh tôi. Đã bao lần tôi cầm điện thoại định gọi chàng làm hòa nhưng lại thôi. Tính tự ái của đứa con gái tự lập vẫn to lớn hơn tình yêu của chúng tôi. Những câu hỏi vẫn vơ vẩn luẩn quẩn mãi trong đầu: Chàng có nhớ tôi không? Tại sao chàng không đến thăm tôi? Tại sao chàng không gọi điện thoại cho tôi? Hay chàng đã có người đàn bà khác? Tôi tự an ủi mình thế nào chàng cũng xin lỗi tôi, rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đó.

Cả tuần nay, ngồi trong sở tôi không thể tập trung làm việc được. Đầu óc đi chơi đâu mất, tôi thơ thẩn như người mất trí. Buổi chiều đi làm về, tôi bày biện ra nấu nướng để có quên đi một ngày trống rỗng nữa. Nhưng chẳng bao lâu, theo thói quen tôi nhắc điện thoại lên định gọi chàng như những ngày chưa giận nhau, rồi sực nhớ ra tôi đã thề không bao giờ liên lạc với chàng nữa, tôi lại gác điện thoại xuống. Tôi chạy vào phòng ngủ úp mặt vào gối khóc nức nở như một đứa con nít bị mẹ ngăn cấm không được làm điều gì đó. Tôi muốn trốn chạy chàng, xua đuổi hình ảnh chàng, tôi bịt chặt lỗ tai để không nghe tiếng nài nỉ của chàng. Nhưng tôi không thể trốn đâu được bởi vì chàng ở ngay trong trái tim tôi, trong máu huyết tôi. Có lần hai đứa ôm nhau ngây ngất, chúng tôi đã chết trong nhau, chàng thì thâm bên tai tôi:

– Anh ở trong em, hai đứa mình là một, chúng mình không thể xa cách được.

Tôi cắn nhẹ tai chàng:

– Đúng vậy, chúng ta mãi mãi bên nhau, dù anh có đi đến góc biển chân trời chúng ta vẫn có nhau.

Tôi vặn nhạc thật to cho bể lỗ tai luôn. Nhưng tiếng thì thầm của chàng vẫn văng vẳng bên tai:

– Em yêu, anh ở trong em, em không thể nào trốn chạy anh được!

Tim tôi rạo rục, lòng tôi bồn chồn. Nếu không có lời thề nguyện hôm nào chắc tôi đã leo lên xe chạy bay đến bên chàng. Chúng tôi sẽ quấn quít lấy nhau trong cơn bão lửa. Tôi sẽ ăn từng mảnh da thịt của chàng để bù lại những ngày xa cách. Chúng tôi sẽ quấn quai bên nhau cả ngày lẫn đêm và quên hết mọi chuyện tuần trước, hôm kia, hôm qua, và cả ngày mai. Không còn chờ đợi được nữa, tôi phải gọi chàng ngay. Tôi đứng phắt dậy, tắt nhạc, và nhắc ông nghe lên. Tôi phải làm thật nhanh kéo cái tính bướng bỉnh, tự ái sẽ nổi dậy

phản đối. Tôi luỳnh quỳnh bấm số điện thoại của chàng, tim đập hồi hả. Tiếng reng đầu tiên vừa dứt, một giọng đàn bà lớn tuổi khô khan trả lời:

– Lộn số rồi.

Tôi chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị cúp máy cái cụp. Đầu tôi điên cuồng đầy nghi vấn. Tôi gọi lại lần nữa, cẩn thận hơn cho khỏi lộn số. Tiếng reng đầu tiên vừa chấm dứt thì vẫn giọng nói khô khan ban nãy:

– Đã bảo lộn số rồi mà.

Tôi chưa kịp nói câu nào, đầu dây bên kia đã cúp máy. Tôi thật hoang mang, chẳng lẽ tôi bấm lộn số hai lần. Tôi lấy cuốn sổ điện thoại ra dò lại cho chắc ăn rồi từ từ bấm từng số một cho khỏi sai. Vẫn giọng nói lúc trước nhưng có vẻ khó chịu:

– Đã bảo lộn số rồi sao còn gọi mãi thế.

Tôi chắc chắn không thể lộn số được, hay là Hùng biết tôi gọi nên nhờ ai trả lời giùm. Không phải, từ nãy đến giờ tôi đã nói được tiếng nào đâu, làm sao chàng biết tôi gọi chứ. Tôi gọi lại lần nữa và lên tiếng trước:

– Hello!

Người đàn bà không trả lời mà chỉ gác máy một cách giận dữ. Tôi đâu chịu thua, quyết tâm gọi mãi cho đến khi nào Bà chịu nói chuyện với tôi mới thôi. Tôi vừa bấm số xong, liền lên tiếng ngay:

– Bà cho cháu hỏi thăm một chút.

– Cô lộn số rồi.

– Sao Bà biết cháu lộn số?

– Cái đó tự cô phải đoán ra chứ.

Tôi chưa nói thêm được lời nào bà đã lại cúp máy. Tôi tự nhủ thầm: Ít ra bà ta cũng đã chịu mở miệng, đúng là số điện thoại của Hùng rồi nhưng sao chàng không trả lời? người đàn bà này là ai?

Tôi không còn cách nào khác hơn là năn nỉ Bà, may ra tìm được vài tia hy vọng. Đầu óc quay cuồng, tôi uống một ly nước đầy để lấy lại bình tĩnh và sắp đặt câu đối đáp với bà ta.

Tôi bấm số điện thoại và lên tiếng ngay để bà không có dịp cúp máy:

– Dạ thưa Bà cho cháu hỏi thăm Bà một chút.

– Lại cô nữa phải không? Tôi đã nói bao nhiêu lần rằng cô lộn số rồi mà.

– Thưa bà, cháu không có lộn số đâu, cháu muốn hỏi thăm bà một chút chuyện.

– Tôi đâu có quen cô.

– Dạ, cháu biết vậy, nhưng chẳng biết cách nào hơn, nhưng Bà chưa nói gì, sao Bà biết cháu quay lộn số chứ.

Một vài giây yên lặng trôi qua, lòng tôi như lửa đốt, chỉ sợ Bà lại gác điện thoại lần nữa, nhưng may quá Bà đã lên tiếng:

– Bởi vì tôi mới dọn lại căn chung cư này hôm qua và không cho ai số điện thoại này cả. Tôi có hứa với người chủ cũ là để cho tôi dùng số điện thoại này cho đến cuối tháng, tôi sẽ trả cái bill tháng này cho cậu ta.

Tôi nghẹn ngào trong lòng, bụng thót lên đau đớn. Thế là chàng đã nhất định xa tôi, tôi đã mất chàng thật rồi. Cũng lỗi tại tôi, nếu tôi đừng hồ đồ trút lên đầu chàng cơn thịnh nộ vô căn cứ của tôi. Cũng chỉ vì tôi ghen quá đáng mà thôi, tôi sợ mất chàng. Nếu tôi đừng tự ái thề là sẽ không bao giờ liên lạc với chàng, nếu tôi gọi lại xin lỗi chàng sớm hơn, nếu... và trăm chữ nếu, dù sao bây giờ cũng đã muộn rồi. Tôi muốn thét lên thật to. Tôi nghẹn ngào hỏi lại bà:

– Thưa bà, bà có biết anh ấy dọn đi đâu không?

– Cậu ấy không cho tôi địa chỉ, cô có phải là cô Liên không?

Tôi như người chết đuối vớ được chiếc phao:

– Dạ, đúng vậy, sao Bà biết?

– À, cậu Hùng có dặn, báo cho cô biết là cậu ấy chết rồi.

– Trời đất! Thế Bà có biết anh ấy dọn đi đâu không?

– Đã bảo không biết mà sao cô hỏi hoài vậy?

Có lẽ cảm thấy gắt gỏng một cách vô lý với tôi, Bà nói tiếp:

– Cậu ấy chẳng cho tôi biết gì hơn. Thôi cô đừng buồn nữa. Thời gian sẽ làm lành tất cả các vết thương lòng, dù đau đớn đến đâu đi nữa.

Tôi nghe có tiếng thở dài bên kia đầu dây. Tôi có cảm tưởng bà nói cho chính bà vậy. Tôi thấy vị mặn đắng trong lưỡi, cổ họng khô quạnh. Cả hai chúng tôi cùng yên lặng một lúc khá lâu. Cuối cùng tôi phá vỡ bầu không khí nặng nề:

– Xin Bà cho cháu được làm quen với Bà trên điện thoại này, khi nào đổi số điện thoại xin Bà cho cháu hay.

Một thoáng ngập ngừng:

– Nói thật với cô tôi chẳng có thêm tin tức gì của cậu Hùng cả.

– Thưa Bà, cháu hiểu nhưng cháu chẳng còn ai quen thuộc ở thành phố này. Xin Bà cho cháu được làm quen với Bà.

– Thôi được, cứ gọi tôi ở số này, tôi ở đây một mình.

Tôi cảm ơn Bà và hẹn sẽ gọi hỏi thăm Bà thường xuyên. Từ đó mỗi tuần đôi ba lần gọi điện thoại hàn huyên với Bà. Lâu rồi trở thành thói quen như xưa tôi hay gọi Hùng mỗi tối sau khi cơm nước xong. Những khi có điều buồn phiền tôi hay tâm sự với Bà. Cũng có khi xin Bà ý kiến về những điều khó giải quyết. Dần dần chúng tôi trở nên thân thiết qua đường dây điện thoại. Có lẽ Bà cũng thích nói chuyện với tôi. Có lần phải đi công tác cho sơ đến hơn tuần lễ, Bà trách sao không báo trước để Bà khỏi trông điện thoại. Lúc này Bà hay than phiền về tình trạng sức khoẻ yếu kém, tôi ngỏ lời xin đến thăm và săn sóc nhưng Bà một mực từ chối viện lẽ người già thường hay bệnh vặt vài bữa rồi sẽ lại khỏi ngay. Tôi không bao giờ nghe Bà nhắc đến con cái hay bạn bè, có lần hỏi Bà:

– Thưa Bà, Bà có thân nhân nào ở đây không?

– Ông nhà tôi bị mất trên đảo, khi con thuyền vượt biển vừa đến được bến bờ tự do. Tôi và đứa con gái được nhận vào Mỹ qua sự bảo trợ của một người bạn đồng nghiệp khi xưa của ông nhà tôi. Chẳng bao lâu, người bạn xin cưới con gái tôi cho con trai lớn của họ.

– Sao Bà không ở với anh chị ấy.

– Chẳng nói giầu gì cô, ban đầu gia đình rất hoà thuận vui vẻ. Tôi ở chung với anh chị ấy, giúp đỡ chăm sóc các cháu. Tôi cũng thông cảm bên này ai cũng phải làm việc nên tôi chẳng nề hà gì chuyện đó. Anh ấy là con nhà danh giá, nhưng tính tình không được rộng rãi, lại hay kiểm soát vợ từng ly từng tý một. Cái kiêu chông chúa vợ tôi như ở bên nhà ấy mà, chắc cô cũng biết.

Tôi chẳng biết nói gì hơn là âm ừ cho qua chuyện. Bà lại tiếp:

– Tôi thấy bất nhẫn, đôi khi có khuyên giải anh ấy nhưng chỉ nhận được thái độ hỗn hào. Tôi nghĩ đã đến lúc phải tự mình lo lấy thân, không muốn nhờ vả vào ai. Tôi không muốn vì tôi mà hạnh phúc gia đình anh chị ấy gặp khó khăn. Và lại sống một mình tự do hơn, tôi muốn bày biện gì tùy ý. Tôi cũng chẳng còn ai, nên thỉnh thoảng qua bên đảo thăm ông nhà tôi.

– Dạ, Bà nói cũng phải. Thưa Bà, Bà còn thân nhân bên Việt Nam không?

– Chỉ còn bạn bè cũ và vài người bà con xa, thỉnh thoảng tôi cũng về thăm và giúp đỡ họ. Đó là niềm vui duy nhất của tôi bây giờ. Tiền già và trợ cấp xã hội cũng tạm sống đủ chẳng phải lo lắng gì cả. Còn cô, vẫn còn sống với gia đình phải không?

Tôi hơi ngại ngùng nhưng cũng trả lời Bà:

– Bố cháu bị đi tù cải tạo, lúc đó chị em cháu còn nhỏ lắm. Mấy năm sau Mẹ lập gia đình và giao chị em cháu cho Bà Nội.

– Thế Bố dẫn cô qua Mỹ hả?

– Không, Bố cháu bị bệnh nặng nên người ta thả ra, chẳng bao lâu thì qua đời. Trước khi nhắm mắt Bố xin với Nội lo cho hai chị em cháu vượt biên.

– Vậy là cô qua đây với Ông Bà Nội?

– Không, với gia đình của người bạn Bố cháu.

– Cô vẫn còn liên lạc với Mẹ thường xuyên phải không?

– Mẹ đã có gia đình riêng nên cháu cũng không muốn làm phiền Mẹ, vả lại cháu không có địa chỉ Mẹ.

– Cô cũng đừng trách Mẹ, dù sao cũng chỉ vì hoàn cảnh thôi, nếu không có biến cố 30 tháng 4, chắc gia đình cô đâu bị tan nát như vậy.

Một phút yên lặng trôi qua, tôi nghe có tiếng thở dài của Bà. Thực sự, nếu cô tình tìm kiếm, tôi cũng có địa chỉ của Mẹ. Nhưng tôi không có nhiều kỷ niệm với Mẹ, ngoại trừ những giọt nước mắt khóc cho thân phận cô đơn của mình. Mỗi khi thấy tôi đứng tựa cửa mắt đỏ hoe, Bố lại dễ dàng an ủi:

– Con nhớ Mẹ phải không? Đừng trách Mẹ, ở vào hoàn cảnh Mẹ, tứ cố vô thân, không nghề nghiệp trong tay chẳng biết làm gì để sinh sống, lại mang tiếng là vợ Ngụy Quân,

nhiều người cũng phải làm vậy thôi. Bố chỉ tiếc là không còn đủ thì giờ để làm tròn trách nhiệm của mình đối với gia đình và đất nước.

Lúc đó tôi còn quá nhỏ để hiểu được thế nào là hoàn cảnh, trách nhiệm, chỉ biết khóc mà thôi. Bây giờ sống trên đất lạ quê người, tứ cố vô thân tôi phải tự xoay xở một mình, tôi cũng lơ mơ hiểu được thế nào là hoàn cảnh. Nước mắt lưng tròng, không biết tôi khóc cho chính tôi, cho người đàn bà mới quen, cho Bố, cho Mẹ hay cho hoàn cảnh của tất cả những người Việt Nam xa quê hương. Vâng, tất cả cũng chỉ vì hoàn cảnh. Ai đã gây ra hoàn cảnh? Chỉ có Trời mới biết. Tôi muốn xin với Bà, cho tôi được làm con của bà nhưng lại ngại ngùng rồi thôi. Tôi đang cần một tình thương, chắc Bà cũng vậy.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã hơn một năm từ ngày tôi mất liên lạc với Hùng. Tôi phải đi công tác cho sớ ba tháng. Tuần lễ cuối cùng, lợi dụng những ngày rảnh rỗi tôi đi lòng kiếm mua vài thứ trái cây Việt Nam đặc biệt như nhãn, mít, xoài tượng... mang về làm quà. Tôi nhất quyết phải đến thăm Bà. Biết đâu sự gần gũi sẽ giúp chúng tôi thân thiện hơn là sự quen biết bình thường. Về đến nhà, nghỉ ngơi một chút cho khỏe rồi chạy ngay lại khu chung cư Hùng ở khi xưa. Tôi muốn dành cho Bà một sự ngạc nhiên nên cố ý không gọi điện thoại trước. Tôi bước những bước hồi hộp, lòng tôi lại nhói lên những kỷ niệm với Hùng ngày nào. Thời gian đã làm giảm đi nỗi đau nhưng vết thương vẫn chưa lành hẳn. Tôi đến bên cửa phòng gõ nhẹ mấy tiếng nhưng không có tiếng trả lời. Tôi gõ mạnh hơn. Ông cụ ở phòng đối diện thò đầu ra hỏi tôi:

– Cô kiếm ai?

– Cháu thăm Bà Lê.

– Cô là thân nhân của bà ấy hả?

– Dạ không, quen biết thôi.

– Bà Lê bị bệnh và đã qua đời hơn một tuần rồi, có phải cô tên Liên không?

Tôi sững sờ, đánh rơi cả giỏ trái cây. Trời đất như quay cuồng trong đầu. Tôi luôn luôn đi trễ một bước. Tôi ngạc nhiên hỏi lại cụ:

– Dạ, sao cụ biết tên cháu?

– Bà Lê có nhờ tôi giao bức thư này cho cô.

Tôi vội mở ngay ra đọc:

Cháu Liên thương mến,

Ta thứ tư, cứ gọi ta là Dì Tư cũng được. Dì biết ngày giờ của Dì đã gần đến nên có đôi lời từ biệt cháu. Dì vẫn ước ao có một đứa con ngoan ngoãn và lễ phép như cháu. Rất tiếc là chúng ta gần gũi nhau không được bao lâu. Dì đã biết căn bệnh hiểm nghèo này từ lâu và chẳng còn thuốc chữa. Chính vì vậy, Dì không muốn tình cảm của chúng ta đi xa hơn sự quen biết thường tình. Dì cũng biết Hùng đã không thương cháu thật tình nên chẳng biết cách nào hơn là muốn cháu có một thời gian suy nghĩ để thực sự hiểu lòng mình. Dì thành khẩn xin lỗi cháu. Đến nay, Dì nghĩ thời gian cũng đủ lâu để cháu quyết định. Kèm theo đây là địa chỉ và số điện thoại của cậu Hùng. Hùng là em chồng của con gái Dì nên cũng chẳng xa lạ gì.

Chúc cháu may mắn.

Dì Tư.

T.B. Cháu hãy liên lạc với Mẹ, Dì chắc là Mẹ đang trông đợi cháu.

Tôi rất cảm động, cuối cùng thì Dì Tư cũng đã nhận tôi như một thành viên trong gia đình Dì. Tôi hỏi thăm Ông cụ nơi an nghỉ cuối cùng của Dì, rồi lái xe ngay lại thăm. Ngôi mộ còn phủ đất mới với vài vòng hoa trên mặt. Tôi đặt giỏ trái cây tặng Dì và thầm cảm ơn Dì những ngày được trò chuyện tâm sự với Dì. Tôi vẫn còn nghe văng vẳng tiếng Dì an ủi và chỉ bảo tôi để vượt qua được những ngày khó khăn nhất trong cuộc đời. Tôi không thể ngăn kịp hai dòng lệ. Thực sự tôi đã khóc cho chính tôi: Một đứa con gái cô độc cô đơn, mất tất cả những gì trong tầm tay. Tôi chợt nhớ hôm nay là ngày lễ Vu Lan, tôi biết tôi phải làm gì để đẹp lòng Bố tôi và Dì. Tôi sẽ tìm Mẹ để được úp mặt trong lòng người mà khóc cho đã, để gột rửa tất cả những đắng cay, đau đớn, buồn phiền. Tôi sẽ xin Mẹ tha lỗi cho tôi.

Tôi theo địa chỉ Dì Tư cho, đi tìm Hùng, nhưng chàng vẫn như cánh chim, đã bay đến phương trời nào, chẳng biết đâu mà tìm.

Dì Tư đã mất, tôi không còn chỗ nào để bám víu, tâm sự. Tôi trở lại với nỗi u uất ngày xưa...

Minh Đạo Nguyễn Thạch Hân
nguồn: [blog người phương nam](#)

Nguồn: Internet eMail by kb chuyển

Đăng ngày Thứ Bảy, December 21, 2024
Ban Kỹ Thuật Khoa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH